

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 289

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 7 aprilie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
Decizia nr. 566 din 1 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 201, art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și ale art. 1.019 din Codul de procedură civilă	2-4	104.	— Ordin al directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat privind actualizarea Catalogului național cu pachete, produse și profile de protecție INFOSEC, versiunea mai 2014, aprobat prin Ordinul directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 34/2014	11
Decizia nr. 4 din 14 ianuarie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, precum și ale art. 28 alin. (2 ¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006	5-9	560.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind modificarea anexelor la Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu	12-14
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		578.	— Ordin al ministrului sănătății pentru modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017	15-16
38. — Ordonanță de urgență privind utilizarea înscrisurilor în formă electronică la nivelul autorităților și instituțiilor publice	10			
263. — Hotărâre pentru modificarea art. 13 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 89/2020 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Digitalizarea României	11			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 566**

din 1 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 201, art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și ale art. 1.019 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 201, art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și ale art. 1.019 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Sichitiu în Dosarul nr. 1.586/318/2017 al Judecătoria Târgu Jiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.137D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în parte, ca inadmisibilă în privința art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și ale art. 1.019, acestea neavând legătură cu soluționarea cauzei în faza procesuală în care a fost ridicată excepția și, în parte, ca neîntemeiată, cu privire la art. 201 din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin încheierea din 8 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.586/318/2017, **Judecătoria Târgu Jiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 201, art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și art. 1.019 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Sichitiu într-un dosar având ca obiect soluționarea în primă instanță a unei acțiuni în grănițuire.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât anumite acte nu se comunică părților, ci pot fi consultate doar la dosarul cauzei; a arătat că asemenea prevederi contravin art. 31 alin. (2) din Constituție, conform căruia autoritățile publice, inclusiv instanțele, autoritățile judecătorești, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și de interes personal. Prevederile respective comută o obligație a autorităților într-un simplu drept al cetățeanului, făcând, astfel, inoperante dispozițiile constituționale. Sensul obligației constituționale al autorității care este obligată să îl informeze pe cetățean este inversat în legea procesual civilă, în sensul că cetățeanul se poate informa de la autoritate și, evident, alterat. Consecințele

acestei operațiuni de modificare a sensului obligației sunt incalculabile la nivel național, întrucât se irosește inutil mult timp și potențial uman, fapt ce se răsfrânge în mod negativ asupra performanței economiei. De asemenea, aceste dispoziții asigură doar un alt drept al cetățenilor, și anume acela de acces liber la propriul dosar, dar nu precizează în mod neechivoc și imperativ obligația autorității de informare a cetățeanului.

6. **Judecătoria Târgu Jiu — Secția civilă** apreciază că dispozițiile criticate sunt în concordanță cu Constituția. Se arată că art. 31 alin. (2) din Constituție referitor la obligația instanțelor judecătorești să asigure informarea corectă a cetățenilor nu este aplicabil în speță, deoarece aceste prevederi se referă la actele care provin de la autoritățile publice, iar în speță actele care nu se comunică și pot fi studiate în dosar sunt actele părții adverse, respectiv răspunsul la întâmpinare și întâmpinarea la cererea modificatoare. De asemenea, se mai arată că, prin luarea la cunoștință a unor acte, de către părți, la dosarul cauzei, fără a le fi comunicate, se reduce termenul de soluționare a cauzelor, fiind respectat astfel un termen rezonabil în soluționarea acestora.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 201, art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și art. 1.019 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 201: „(1) *Judecătorul, de îndată ce constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, dispune, prin rezoluție, comunicarea acesteia către părât, punându-i-se în vedere că are obligația de a depune întâmpinare, sub sancțiunea prevăzută de lege, care va fi indicată expres, în termen de 25 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată, în condițiile art. 165.*

(2) *Întâmpinarea se comunică de îndată reclamantului, care este obligat să depună răspuns la întâmpinare în termen de 10 zile de la comunicare. Pârâtul va lua cunoștință de răspunsul la întâmpinare de la dosarul cauzei.*

(3) În termen de 3 zile de la data depunerii răspunsului la întâmpinare, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților.

(4) În cazul în care pârâtul nu a depus întâmpinare în termenul prevăzut la alin. (1) sau, după caz, reclamantul nu a comunicat răspuns la întâmpinare în termenul prevăzut la alin. (2), la data expirării termenului corespunzător, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților.

(5) În procesele urgente, termenele prevăzute la alin. (1)—(4) pot fi reduse de judecător în funcție de circumstanțele cauzei.

(6) În cazul în care pârâtul domiciliază în străinătate, judecătorul va fixa un termen mai îndelungat, rezonabil, în raport cu împrejurările cauzei. Citarea se va face cu respectarea dispozițiilor art. 156.”;

— Art. 204: „(1) Reclamantul poate să își modifice cererea și să propună noi dovezi, sub sancțiunea decăderii, numai până la primul termen la care acesta este legal citat. În acest caz, instanța dispune amânarea pricinii și comunicarea cererii modificate pârâtului, în vederea formulării întâmpinării, care, sub sancțiunea decăderii, va fi depusă cu cel puțin 10 zile înaintea termenului fixat, urmând a fi cercetată de reclamant la dosarul cauzei.

(2) Cu toate acestea, nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale făcute în instanță când:

1. se îndreaptă greșelile materiale din cuprinsul cererii;
2. reclamantul mărește sau micșorează cuantumul obiectului cererii;
3. se solicită contravaloarea obiectului cererii, pierdut sau pierit în cursul procesului;
4. se înlocuiește o cerere în constatare printr-o cerere în realizarea dreptului sau invers, atunci când cererea în constatare este admisibilă.

(3) Modificarea cererii de chemare în judecată peste termenul prevăzut la alin. (1) poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților.”;

— Art. 474: „(1) Apelul incident și apelul provocat se depun de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal, fiind aplicabile prevederile art. 471 alin. (6).

(2) Apelul provocat se comunică și intimatului din acest apel, prevăzut la art. 473, acesta fiind dator să depună întâmpinare în termenul prevăzut la art. 471 alin. (6), care se aplică în mod corespunzător. Cel care a exercitat apelul provocat va lua cunoștință de întâmpinare de la dosarul cauzei.”;

— Art. 508: „(1) Contestația în anulare se soluționează de urgență și cu precădere, potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea atacată.

(2) Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată. Contestatorul va lua cunoștință de conținutul acesteia de la dosarul cauzei.

(3) Dacă motivul de contestație este întemeiat, instanța va pronunța o singură hotărâre prin care va anula hotărârea atacată și va soluționa cauza. Dacă soluționarea cauzei la același termen nu este posibilă, instanța va pronunța o hotărâre de anulare a hotărârii atacate și va fixa termen în vederea soluționării cauzei printr-o nouă hotărâre. În acest ultim caz, hotărârea de anulare nu poate fi atacată separat.

(4) Hotărârea dată în contestație în anulare este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea atacată.”;

— Art. 513: „(1) Cererea de revizuire se soluționează potrivit dispozițiilor procedurale aplicabile judecății finalizate cu hotărârea atacată.

(2) Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea primului termen de judecată. Revizuentul va lua cunoștință de conținutul întâmpinării de la dosarul cauzei.

(3) Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.

(4) Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul hotărârilor definitive potrivnice, ea va anula cea din urmă hotărâre. Se va face arătare de hotărârea dată în revizuire, în josul originalului hotărârii revizuite.

(5) Hotărârea dată asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

(6) Dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice, calea de atac este recursul. În cazul în care revizuirea a fost soluționată de una dintre secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, recursul este de competența Completului de 5 judecători.”;

— Art. 1.019: „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 10 zile înaintea termenului de judecată.

(2) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(3) În citație se va preciza că debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 3 zile înaintea termenului de judecată, făcându-se mențiune că, în cazul nedeunerii întâmpinării, instanța, față de împrejurările cauzei, poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.

(4) Întâmpinarea nu se comunică reclamantului, care va lua cunoștință de cuprinsul acesteia de la dosarul cauzei.”

11. Curtea observă că dispozițiile art. 201 alin. (2), (3) și (4), art. 474 și ale art. 513 alin. (4) au fost modificate prin Legea nr. 310/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1074 din 18 decembrie 2018. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale înainte de modificarea acestora prin actul normativ menționat, întrucât continuă să își producă efecte în cauză.

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 31 alin. (2) privind dreptul la informație.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale ale art. 474 privind depunerea apelului incident, art. 508 privind procedura judecării contestației în anulare, art. 513 privind procedura soluționării revizuirii și ale art. 1.019 privind procedura ordonanței de plată din Codul de procedură civilă nu au legătură cu soluționarea cauzei, acestea referindu-se la alte etape procesuale decât aceea în care se afla autorul excepției de neconstituționalitate în momentul invocării acesteia.

14. Or, „legătura cu soluționarea cauzei” presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecății, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 591 din 21 octombrie 2014,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 916 din 16 decembrie 2014).

15. În consecință, având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

16. De asemenea, din examinarea excepției de neconstituționalitate, în ceea ce privește prevederile art. 204 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei, aceste prevederi referindu-se la modificarea cererii de chemare în judecată, în timp ce autorul excepției de neconstituționalitate se află în ipoteza art. 209, adică a unei persoane care a formulat o cerere reconvențională.

17. Or, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea a teoretizat existența unei anumite structuri a excepției de neconstituționalitate. Este vorba despre trei elemente, inerente și intrinseci oricărei excepții de neconstituționalitate, și anume: textul de lege contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, adică motivarea neconstituționalității textului criticat. Mai mult decât atât, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele trei elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, soluția pronunțată de Curte va fi de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, ca urmare a neîndeplinirii condiției cuprinse în art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

18. În ceea ce privește dispozițiile art. 201 din Codul de procedură civilă prin raportare la art. 31 din Constituție, Curtea constată că acestea din urmă consacră dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public și obligația corelativă a autorităților publice, potrivit competențelor ce le revin, de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Sichițiu în Dosarul nr. 1.586/318/2017 al Judecătoriei Târgu Jiu — Secția civilă și constată că prevederile art. 201 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 204, art. 474, art. 508, art. 513 și ale art. 1.019 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Târgu Jiu — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

Așadar, dreptul la informație consacrat de art. 31 din Constituție se referă numai la informațiile de interes public, în sensul căruia, la nivel infraconstituțional, art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 663 din 23 octombrie 2001, stabilește că prin „*informație de interes public se înțelege orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile unei autorități publice sau instituții publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației*”. Conform art. 2 lit. a) din Legea nr. 544/2001, „*prin autoritate sau instituție publică se înțelege orice autoritate ori instituție publică ce utilizează sau administrează resurse financiare publice, orice regie autonomă, societate reglementată de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aflată sub autoritatea sau, după caz, în coordonarea ori în subordonarea unei autorități publice centrale sau locale și la care statul român sau, după caz, o unitate administrativ-teritorială este acționar unic ori majoritar, precum și orice operator sau operator regional, astfel cum aceștia sunt definiți în Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, se supun prevederilor legii partidele politice, federațiile sportive și organizațiile neguvernamentale de utilitate publică, care beneficiază de finanțare din bani publici*”. În aceste condiții, oricărei persoane i se asigură accesul liber și neîngrădit cu privire la informațiile de interes public, pe care are dreptul să le solicite și să le obțină de la autoritățile și instituțiile publice (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 158 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 11 mai 2004).

19. Prin urmare, Curtea constată că art. 31 din Constituție, invocat în susținerea excepției de neconstituționalitate, nu are incidență în cauză, deoarece sensul său constituțional nu este acela de a aduce la cunoștință publică legea, fapt care se realizează în virtutea art. 78 din Constituție, potrivit căruia „*Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei.*” (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 71 din 29 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 7 mai 2019, paragrafele 15 și 16)

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 14 ianuarie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, precum și ale art. 28 alin. (2¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, domnul procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, precum și ale art. 28 alin. (2¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, excepție ridicată de societatea Plus Trans — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 2.112/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.222D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției, arătând, în esență, că dispozițiile de lege criticate corespund atât prevederilor din Constituția României referitoare la principiile economiei de piață, cât și celor din Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului, de vreme ce principiile economiei de piață și al concurenței nu exclud atribuirea directă a contractului de delegare referitoare la furnizarea unor servicii publice, cu respectarea legislației incidente în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.112/103/2016, **Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, precum și ale art. 28 alin. (2¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de societatea Plus Trans — S.R.L. din Piatra-Neamț într-o cauză având ca obiect anularea unui act emis de autoritățile publice locale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia prezintă, în prealabil, aspectele de fapt specifice litigiului în care a invocat prezenta excepție. Arată, în acest sens, că obiectul cauzei îl reprezintă anularea unor dispoziții dintr-o hotărâre a Asociației de Dezvoltare

Intercomunitară „URBTRANS” din Piatra-Neamț, motivat de faptul că alegerea modalității de atribuire directă a contractului de delegare a gestiunii pentru servicii de transport local pe traseele principale din municipiul Piatra-Neamț către o anumită societate încalcă principiile concurențiale. Astfel, în ceea ce privește serviciile de transport local pe traseele principale, dar nu și pe cele secundare, pârâta, în temeiul textelor de lege criticate, ar fi urmat procedura atribuirii directe, și nu cea concurențială a licitației publice, ceea ce, pe de o parte, a creat discriminare între operatorii de transport și, pe de altă parte, a denaturat mediul concurențial specific unei economii libere de piață.

6. Autoarea excepției susține că dispozițiile art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007 contravin prevederilor art. 16 alin. (1), art. 45 și art. 135 din Constituție, deoarece permit atribuirea directă, doar către operatorii de transport limitativ enumerați și, deci, privilegiați, a contractului de delegare a serviciului de transport public local și produc, astfel, efecte anticoncurențiale.

7. În acest sens este indicat un aviz emis de Consiliul Concurenței referitor la speța în cauză, prin care se precizează că „încredințarea unor obligații de serviciu public trebuie să se realizeze prin procedură concurențială, care oferă premisele unei denaturări minime a concurenței pe piața serviciilor de transport local.” Se arată că pârâta a decis în mod arbitrar ca doar pentru traseele secundare să organizeze licitație publică, în timp ce pentru traseele principale să procedeze la atribuirea directă a contractului de delegare a serviciului de transport public local. Or, o atare modalitate aduce, în realitate, o pagubă bugetului public, atât timp cât efectuarea serviciului de transport de către operatorii enumerați limitativ la art. 27 alin. (1) din Legea nr. 92/2007 presupune alocarea din buget a unor sume pentru achiziționarea de mijloace de transport și pentru compensarea aferentă diferenței dintre cheltuielile (mai mari) și veniturile (mai mici) rezultate din prestarea serviciului.

8. Prin urmare, se susține că atribuirea directă nu reprezintă o modalitate constituțională de delegare a contractului de gestiune, în lumina dispozițiilor art. 16 alin. (1), art. 45 și art. 135 din Constituție. Atribuirea directă trebuie să fie reglementată ca soluție de rezervă și să se recurgă la aceasta doar în cazul în care se demonstrează că nu există alți operatori economici interesați să presteze serviciul în condiții normale de concurență. Deși art. 1 alin. (4) din Legea nr. 92/2007 promovează principiile concurenței între operatorii de transport și accesul egal și nediscriminatoriu al acestora la piața transportului public local, art. 27 alin. (1) din aceeași lege neagă aceste principii generale și, odată cu ele, normele constituționale invocate.

9. Cu referire la dispozițiile art. 28 alin. (2¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 — de asemenea criticate —, se susține că și acestea contravin aceluiași text din Constituție, deoarece reglementează o discriminare evidentă între operatorii de drept privat cu capital social privat și operatorii de drept privat cu capital social deținut în totalitate de unitățile administrativ-teritoriale. În acest sens

se arată că, indiferent de natura capitalului său social, o societate este o persoană juridică de drept privat înființată în condițiile Legii societăților nr. 31/1990, astfel că, din momentul înregistrării la Oficiul Registrului Comerțului, chiar și o societate înființată de unitățile administrativ-teritoriale, cu capital integral public, are același statut cu oricare altă societate. Ca atare, și acest tip de societate ar trebui să participe în mod egal, alături de ceilalți operatori economici titulari de licență, în calitate de ofertant, la proceduri concurențiale organizate de orice unitate administrativ-teritorială din România, pentru delegarea gestiunii serviciilor comunitare de utilități publice. Or, atribuirea directă a contractului de delegare a gestiunii către operatorii de drept privat cu capital social deținut în totalitate de unitățile administrativ-teritoriale creează acestora un statut privilegiat față de ceilalți operatori economici de drept privat și afectează, astfel, principiile constituționale consacrate de art. 16 alin. (1), art. 45 și art. 135, care garantează egalitatea, libertatea economică și economia de piață. Totodată, faptul că în cuprinsul Legii nr. 51/2006 nu a fost menționat un termen referitor la durata gestiunii directe a serviciilor comunitare de utilități publice conduce la crearea unui monopol al operatorului economic privilegiat pe o durată nedeterminată de timp.

10. În sfârșit, se face trimitere la art. 5 alin. (2), cu titlul marginal *Atribuirea de contracte de servicii publice*, din Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului, potrivit căruia „(2) *Cu excepția cazului în care acest lucru este interzis de dreptul intern, orice autoritate locală competentă, fie că este o autoritate de sine stătătoare, fie un grup de autorități care prestează servicii publice integrate de transport de călători, poate decide să presteze ea însăși servicii publice de transport de călători sau să atribuie contracte de servicii publice în mod direct unei entități cu personalitate juridică distinctă asupra căreia autoritatea locală competentă sau, în cazul unui grup de autorități, cel puțin una dintre autoritățile locale competente exercită un control asemănător cu cel exercitat asupra propriilor sale departamente. (...)*” Or, se arată că art. 45 și 135 din Constituție consacră economia României ca fiind o economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, ceea ce înseamnă că dreptul intern din România nu permite atribuirea directă a contractelor de servicii publice.

11. **Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** s-a exprimat exclusiv în sensul îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, fără a-și expune opinia cu privire la constituționalitatea textelor de lege criticate.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În prealabil, față de trimiterea la prevederile art. 5 alin. (2) din Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului, se învederează că toate statele membre ale Uniunii Europene (inclusiv cele fondatoare ale CE) care l-au adoptat au o economie de piață bazată pe libera inițiativă și concurență, iar art. 45 și 136 din Constituția României nu conțin și dispoziții de natură să interzică/excludă posibilitatea atribuirii directe de către autoritățile publice centrale/locale a unor servicii publice, al căror regim este reglementat prin legislația în vigoare în domeniu.

14. În ceea ce privește legislația infraconstituțională în domeniu, sunt indicate o serie de acte normative incidente care trebuie interpretate și aplicate prin coroborare, în acest sens fiind nu doar Legea nr. 51/2006 și Legea nr. 92/2007, criticate în cauză, ci și Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile [art. 2, art. 15 lit. b) și art. 25], Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică [art. 3 alin. (1) și (2) coroborat cu pct. I.12 din anexa la aceasta, art. 3 alin. (3) și (4) coroborat cu pct. II.1 și III.1 din anexă], Codul civil [art. 861, art. 866, art. 867 alin. (1), art. 868 alin. (1), art. 871], Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2006 privind regimul contractelor de concesiune de bunuri proprietate publică [art. 14, art. 15, art. 59 alin. (1) și (3)], Legea administrației publice locale nr. 215/2001 (art. 4), Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, Legea nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale [art. 3 alin. (1) lit. bb), art. 4 alin. (1) lit. a)—d), art. 8], Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 [art. 2 alin. (1) lit. c), art. 8]. Din ansamblul legislației în această materie, inclusiv cel al reglementărilor Uniunii Europene, rezultă că dispozițiile legale criticate nu sunt de natură să încalce drepturile și principiile constituționale consacrate de art. 16 alin. (1), art. 45 și art. 135.

15. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

17. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, pe de o parte, prevederile art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 19 aprilie 2007 și, pe de altă parte, dispozițiile art. 28 alin. (2¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 5 martie 2013, introduse prin art. II pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2016 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra domeniului achizițiilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 22 septembrie 2016.

Curtea reține că, ulterior invocării prezentei excepții de neconstituționalitate prin Încheierea din 9 martie 2017, dispozițiile art. 30 alin. (6) din Legea nr. 92/2007 au fost abrogate prin art. I pct. 59 din Legea nr. 328/2018 pentru modificarea și completarea Legii serviciilor de transport public local nr. 92/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.106 din 28 decembrie 2018. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a constatat că „*sintagma «în vigoare» din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare*”, rezultă că art. 30 alin. (6) din Legea nr. 92/2007 urmează a fi examinat în cadrul controlului de constituționalitate efectuat în prezenta cauză, în

redactarea în vigoare la data invocării excepției, deci anterior abrogării sale prin art. 1 pct. 59 din Legea nr. 328/2018.

Textele criticate din Legea nr. 92/2007 aveau, așadar, următorul conținut:

— Art. 27 alin. (1): „În cazul operatorilor de transport rutier prevăzuți la art. 30 alin. (2) lit. a) și b) și al transportatorilor autorizați prevăzuți la art. 30 alin. (3) lit. a) și b), delegarea gestiunii serviciului de transport public local se atribuie în mod direct acestora, fără licitație, prin contract de delegare a gestiunii.”;

— Art. 30 alin. (6): „(6) Pot presta serviciu de transport public local în gestiune delegată, cu contract de delegare a gestiunii fără licitație, prin acordarea directă, operatorii de transport rutier prevăzuți la alin. (2) lit. a) și b) și transportatorii autorizați prevăzuți la alin. (3) lit. a) și b).”

Textele de lege la care fac trimitere dispozițiile mai sus citate au următorul conținut:

Art. 30 alin. (2): „Operatorii de transport rutier sunt deținători ai licențelor de transport eliberate de A.R.R. în condițiile legii. Aceștia pot fi:

a) societăți comerciale înființate de autoritățile administrației publice locale sau de asociațiile de dezvoltare comunitară, deținătoare de licențe de transport valabile;

b) societăți comerciale rezultate ca urmare a reorganizării administrative a regiilor autonome de interes local sau județean ori a serviciilor publice de specialitate subordonate autorităților administrației publice locale, al căror capital social este deținut, în totalitate sau în parte, în calitate de proprietar sau coproprietar de către unitățile administrației publice respective, deținătoare de licențe de transport valabile.”;

Art. 30 alin. (3): „(3) Transportatorii autorizați sunt transportatorii care dețin autorizații de transport eliberate de către autoritatea de autorizare, care este compartimentul sau serviciul specializat de transport local din subordinea primăriei, a consiliului județean sau a Consiliului General al Municipiului București, după caz. Aceștia pot fi:

a) societăți comerciale înființate de autoritățile administrației publice locale, deținătoare de autorizații de transport valabile;

b) societăți comerciale rezultate ca urmare a reorganizării administrative a regiilor autonome de interes local sau județean ori a serviciilor publice de specialitate subordonate autorităților administrației publice locale, al căror capital social este deținut, în totalitate sau în parte, în calitate de proprietar sau coproprietar, de către unitățile administrației publice respective, deținătoare de autorizații de transport valabile.”;

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 28 alin. (21) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, care au următorul cuprins:

— Art. 28 alin. (21): „(21) Autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, asociațiile de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice, în baza mandatului primit, pot încredința unui operator de drept privat gestiunea serviciilor de utilități publice sau a uneia ori mai multor activități din sfera acestor servicii prin atribuirea directă a contractului de delegare a gestiunii, cu respectarea următoarelor condiții cumulative ce trebuie îndeplinite atât la data atribuirii contractului de delegare a gestiunii, cât și pe toată durata acestui contract:

a) unitățile administrativ-teritoriale membre ale unei asociații de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice, în calitate de acționari/asociați ai operatorului regional, prin intermediul asociației, sau, după caz, unitatea administrativ-teritorială, în calitate de acționar/asociat unic al operatorului, prin intermediul adunării generale a acționarilor și al consiliului de administrație, exercită un control direct și o influență dominantă asupra deciziilor strategice și/sau semnificative ale operatorului regional/operatorului în legătură

cu serviciul furnizat/prestat, similar celui pe care îl exercită asupra structurilor proprii în cazul gestiunii directe;

b) operatorul regional, respectiv operatorul, după caz, desfășoară exclusiv activități din sfera furnizării/prestării serviciilor de utilități publice destinate satisfacerii nevoilor de interes public general ale utilizatorilor de pe raza de competență a unităților administrativ-teritoriale membre ale asociației, respectiv a unității administrativ-teritoriale care i-a încredințat gestiunea serviciului;

c) capitalul social al operatorului regional, respectiv al operatorului este deținut în totalitate de unitățile administrativ-teritoriale membre ale asociației, respectiv de unitatea administrativ-teritorială; participarea capitalului privat la capitalul social al operatorului regional/operatorului este exclusă.”

18. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 45 — Libertatea economică și ale art. 135 — Economia.

19. Analizând criticile de neconstituționalitate, Curtea precizează faptul că în considerarea efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, întregul cadru legislativ invocat, incident în prezenta speță, se raportează la data încheierii de sesizare a Curții Constituționale, respectiv 9 martie 2017.

20. În esență, autoarea excepției este nemulțumită de faptul că Legea nr. 92/2007 și Legea nr. 51/2006 permit, prin textele de lege criticate, ca gestiunea serviciului de transport public local să poată fi delegată, prin atribuirea directă a contractului de delegare a gestiunii, fără licitație, anumitor operatori de transport rutier sau transportatori autorizați prevăzuți în mod expres de lege, și anume: a) unei societăți comerciale înființate de autoritățile administrației publice locale sau de asociațiile de dezvoltare comunitară, deținătoare de licențe de transport valabile; b) unei societăți comerciale rezultate ca urmare a reorganizării administrative a regiilor autonome de interes local sau județean ori a serviciilor publice de specialitate subordonate autorităților administrației publice locale, al căror capital social este deținut, în totalitate sau în parte, în calitate de proprietar sau coproprietar de către unitățile administrației publice respective, deținătoare de licențe de transport valabile.

21. Analizând aceste critici, prin raportare la cadrul normativ incident, Curtea observă că, la nivelul legislației Uniunii Europene, serviciul public de transport rutier al călătorilor este reglementat de Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2007 privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului — invocat chiar de autoarea excepției —, act normativ cu caracter obligatoriu pentru toate statele membre și cu aplicabilitate directă, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene numărul 315, seria L, din 3 decembrie 2007, în vigoare din 3 decembrie 2009.

22. Scopul acestei reglementări este, potrivit art. 1 alin. (1), acela de a defini modul în care, în conformitate cu normele dreptului comunitar, autoritățile competente pot acționa în domeniul transportului public de călători pentru a garanta prestarea de servicii de interes general care sunt, printre altele, mai numeroase, mai sigure, de calitate mai bună sau au costuri mai scăzute decât cele pe care le-ar fi permis numai acțiunea forțelor pieței. Prin urmare, Regulamentul mai sus indicat stabilește condițiile în care autoritățile competente, atunci când impun sau contractează obligații de serviciu public, compensează operatorii de servicii publice pentru costurile suportate și/sau acordă drepturi exclusive în schimbul îndeplinirii obligațiilor de serviciu public. În acest sens, art. 3 alin. (1) prevede: „(1) În cazul în care o autoritate competentă decide să acorde unui operator ales un drept exclusiv și/sau o

compensație de orice natură în schimbul îndeplinirii unor obligații de serviciu public, autoritatea respectivă face aceasta în cadrul unui contract de servicii publice.”

23. În continuare, art. 5 alin. (2)—(4) din același Regulament statuează: „(2) *Cu excepția cazului în care acest lucru este interzis de dreptul intern, orice autoritate locală competentă, fie că este o autoritate de sine stătătoare, fie un grup de autorități care prestează servicii publice integrate de transport de călători, poate decide să presteze ea însăși servicii publice de transport de călători sau să atribuie contracte de servicii publice în mod direct unei entități cu personalitate juridică distinctă asupra căreia autoritatea locală competentă sau, în cazul unui grup de autorități, cel puțin una dintre autoritățile locale competente exercită un control asemănător cu cel exercitat asupra propriilor sale departamente. (...)*

(3) Orice autoritate competentă care face apel la un terț, altul decât un operator intern, atribuie contractele de servicii publice pe baza unei proceduri competitive de atribuire, cu excepția cazurilor menționate la alineatele (4), (5) și (6). Procedura competitivă de atribuire adoptată este deschisă tuturor operatorilor, este echitabilă și respectă principiile transparenței și nediscriminării. În urma depunerii ofertelor și a eventualei etape de preselecție, procedura poate presupune negocieri în conformitate cu aceste principii, cu scopul de a stabili modul optim de a îndeplini anumite cerințe speciale sau complexe.

(4) Cu excepția cazului în care acest lucru este interzis de dreptul intern, autoritățile competente pot decide să atribuie direct contracte de servicii publice fie în cazul în care valoarea medie anuală a acestora este estimată la mai puțin de 1.000.000 EUR, fie în cazul în care aceste contracte vizează prestarea anuală de servicii de transport public de călători pe mai puțin de 300.000 de kilometri.

În cazul unui contract de servicii publice atribuit direct unei întreprinderi mici sau mijlocii care exploatează cel mult 23 de autovehicule, aceste plafoane pot fi mărite fie la o valoare medie anuală estimată la mai puțin de 2.000.000 EUR, fie la prestarea anuală de servicii publice de transport de călători pe mai puțin de 600.000 de kilometri.”

24. Analizând aceste norme, Curtea reține, în contextul criticilor de neconstituționalitate formulate în cauză, că, în cadrul competențelor proprii pe care le au în această materie, autoritățile administrației publice locale beneficiază de o largă marjă de apreciere în ceea ce privește modalitatea de realizare a serviciului public de transport rutier de călători, importante fiind atingerea scopului declarat la art. 1 alin. (1) — printre care și obținerea unor costuri mai scăzute decât cele pe care le-ar fi permis numai acțiunea forțelor pieței —, precum și respectarea condițiilor obligatorii stabilite în acest sens. Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 prevede trei modalități prin care se pot atribui contractele de servicii publice: (1) cea bazată pe procedura competitivă de atribuire, (2) cea prin care autoritatea locală prestează ea însăși aceste servicii publice — gestiunea directă și (3) cea prin care autoritatea competentă atribuie direct contractul de prestări servicii unei entități cu personalitate juridică distinctă asupra căreia exercită un control asemănător cu cel exercitat asupra propriilor sale departamente — gestiunea delegată. Referitor la atribuirea directă, aceasta este permisă în anumite condiții, cuprinse la art. 5 alin. (2) din Regulament, precum și în limitele unor plafoane valorice ale contractului de prestări de servicii publice de transport rutier de călători sau în limitele unor kilometri, prevăzute de alin. (4) al aceluiași articol. Ultimele două modalități sunt permise în măsura în care dreptul intern nu le interzice, ceea ce înseamnă că legiuitorul național are propria marjă de apreciere. În acest sens se remarcă anumite sintagme și noțiuni utilizate în cuprinsul actului normativ cu referire la dreptul de opțiune al autorității locale competente, care poate *alege, decide sau face apel*.

25. Revenind în planul legislației interne, Curtea constată că, în aplicarea art. 148 alin. (2) din Constituție, art. 28 alin. (2) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2016 pentru modificarea și completarea unor acte normative cu impact asupra domeniului achizițiilor publice, precizează: „(2) *În cazul serviciului de transport public local de călători, atribuirea directă a contractelor de delegare a gestiunii se face în condițiile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1.370/2007 al Parlamentului European și al Consiliului privind serviciile publice de transport feroviar și rutier de călători și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 1.191/69 și nr. 1.107/70 ale Consiliului.”*

26. Se constată, așadar, că nici Legea nr. 51/2006 și nici Legea nr. 92/2007 nu conțin prevederi exprese la care face referire art. 5 alin. (2) din Regulamentul nr. 1.370/2007, în sensul interzicerii, prin dreptul intern, a gestiunii directe sau a atribuirii de contracte de servicii publice în mod direct unei entități cu personalitate juridică distinctă asupra căreia autoritatea locală competentă sau, în cazul unui grup de autorități, cel puțin una dintre autoritățile locale competente exercită un control asemănător cu cel exercitat asupra propriilor sale departamente.

27. Dimpotrivă, art. 28 alin. (2) din Legea nr. 51/2006 prevede că „(2) *Gestiunea directă se realizează prin intermediul unor operatori de drept public sau privat, astfel cum sunt definiți la art. 2 lit. g), respectiv lit. h), fără aplicarea prevederilor Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice, Legii nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale și Legii nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, care pot fi:*

a) servicii publice de interes local sau județean, specializate, cu personalitate juridică, înființate și organizate în subordinea consiliilor locale sau consiliilor județene, după caz, prin hotărâri ale autorităților deliberative ale unităților administrativ-teritoriale respective;

b) societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu capital social integral al unităților administrativ-teritoriale, înființate de autoritățile deliberative ale unităților administrativ-teritoriale respective.”

28. În aceste condiții, se constată că, potrivit art. 21 din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, serviciile de transport public local se pot administra prin atribuirea acestora în următoarele modalități: a) gestiune directă; b) gestiune delegată; c) alte modalități stabilite prin această lege, iar alegerea modalității de atribuire a serviciilor de transport public local se face cu respectarea condițiilor prevăzute atât de Legea nr. 92/2007, cât și de Legea nr. 51/2006, prin hotărâre adoptată de consiliile locale, de consiliile județene sau de Consiliul General al Municipiului București, după caz. Indiferent de modalitatea de atribuire adoptată, activitățile specifice serviciului de transport public local se organizează și se desfășoară în conformitate cu prevederile regulamentelor serviciilor de transport public local elaborate de autoritățile locale de transport și aprobate prin hotărâri ale consiliilor locale, ale consiliilor județene și ale Consiliului General al Municipiului București, după caz, pe baza regulamentului-cadru al serviciului de transport public local, elaborat de Autoritatea Rutieră Română, Autoritatea Navală Română sau Autoritatea Feroviară Română din cadrul Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului, după caz.

29. Or, textele de lege criticate reglementează tocmai posibilitatea atribuirii directe a unui contract de delegare a gestiunii serviciului de transport public local de călători, în condițiile precizate expres de Regulamentul nr. 1.370/2007, și anume doar acelor operatori enumerați la art. 30 alin. (2) lit. a) și b) din Legea nr. 92/2007, respectiv: a) societăți comerciale înființate de autoritățile administrației publice locale sau de asociațiile de dezvoltare comunitară, deținătoare de licențe de

transport valabile; b) societăți comerciale rezultate ca urmare a reorganizării administrative a regiilor autonome de interes local sau județean ori a serviciilor publice de specialitate subordonate autorităților administrației publice locale, al căror capital social este deținut, în totalitate sau în parte, în calitate de proprietar sau coproprietar, de către unitățile administrației publice respective, deținătoare de licențe de transport valabile.

30. Este de menționat și faptul că, potrivit art. 11 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, „(1) Două sau mai multe unități administrativ-teritoriale au dreptul ca, în limitele competențelor autorităților lor deliberative și executive, să coopereze și să se asocieze, în condițiile legii, formând asociații de dezvoltare intercomunitară, cu personalitate juridică, de drept privat și de utilitate publică. Asociațiile de dezvoltare intercomunitară sunt de utilitate publică, prin efectul prezentei legi, prin derogare de la prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005.” De asemenea, art. 28 alin. (21) din Legea nr. 51/2006 permite atribuirea directă a contractului de delegare a gestiunii serviciilor de utilități publice unui operator de drept privat, dacă: a) unitățile administrativ-teritoriale membre ale unei asociații de dezvoltare intercomunitară cu obiect de activitate serviciile de utilități publice, în calitate de acționari/asociați ai operatorului regional, prin intermediul asociației, sau, după caz, unitatea administrativ-teritorială, în calitate de acționar/asociat unic al operatorului, prin intermediul adunării generale a acționarilor și al consiliului de administrație, exercită un control direct și o influență dominantă asupra deciziilor strategice și/sau semnificative ale operatorului regional/operatorului în legătură cu serviciul furnizat/prestat, similar celui pe care îl exercită asupra structurilor proprii în cazul gestiunii directe; b) operatorul regional, respectiv operatorul, după caz, desfășoară exclusiv activități din sfera furnizării/prestării serviciilor de utilități publice destinate satisfacerii nevoilor de interes public general ale utilizatorilor de pe raza de competență a unităților administrativ-teritoriale membre ale asociației, respectiv a unității administrativ-teritoriale care i-a încredințat gestiunea serviciului; c) capitalul social al operatorului regional, respectiv al operatorului este deținut în totalitate de unitățile administrativ-teritoriale membre ale asociației, respectiv de unitatea administrativ-teritorială; participarea capitalului privat la capitalul social al operatorului regional/operatorului este exclusă.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Plus Trans — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 2.112/103/2016 al Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 27 alin. (1) și ale art. 30 alin. (6) din Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, precum și ale art. 28 alin. (2¹) din Legea serviciilor comunitare de utilități publice nr. 51/2006 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

31. În concluzie, Curtea constată că cerințele sub imperiul cărora autoritățile locale competente pot atribui în mod direct contracte de delegare a gestiunii serviciului public de transport rutier de călători, reglementate de textele de lege criticate, respectă întru totul normele obligatorii prevăzute de Regulamentul nr. 1.370/2007 și nu pot fi considerate contrare art. 16 alin. (1), art. 45 sau art. 135 din Constituție — invocate de autoarea excepției — fiind expresia în planul normativ intern a cadrului legislativ european, obligatoriu și direct aplicabil în materie tuturor statelor membre ale Uniunii Europene, ale căror economii sunt guvernate, de asemenea, de principiile economiei de piață și ale concurenței loiale. În plus, atribuirea directă a contractului de gestiune a serviciului public de transport reprezintă doar o posibilitate, una dintre modalitățile legale în care se poate realiza acest serviciu de utilitate publică, nepunând în pericol respectarea principiilor egalității cetățenilor în fața legii, libertății economice și a principiilor economiei de piață într-un stat democratic.

32. În sfârșit, Curtea constată că este neîntemeiată și critica autoarei excepției potrivit căreia din cuprinsul Legii nr. 51/2006 lipsește un termen referitor la durata gestiunii directe a serviciilor comunitare de utilități publice, ceea ce conduce la crearea unui monopol al operatorului economic privilegiat pe o durată nedeterminată de timp. Aceasta, deoarece dispozițiile art. 4 alin. (3) din Regulamentul nr. 1.370/2007 — act normativ obligatoriu cu aplicabilitate directă în statele membre ale Uniunii Europene — prevede regula generală potrivit căreia „(3) Durata contractelor de servicii publice este limitată și nu depășește 10 ani pentru serviciile de transport cu autocarul și cu autobuzul și 15 ani pentru serviciile de transport de călători pe calea ferată și cu alte moduri de transport pe șine.”, precum și derogări de la această regulă, în condiții speciale expres prevăzute la alin. (4) al aceluiași articol. Totodată, Legea nr. 51/2006 prevede, cu referire la contractul de delegare a gestiunii, astfel cum este definit la alin. (7) al art. 29 din lege, că acesta este un contract încheiat în formă scrisă, pe o perioadă determinată, iar clauza referitoare la durata acestuia este, potrivit alin. (11) lit. c) al aceluiași text, un element obligatoriu al contractului de delegare a gestiunii. Prin urmare, nu pot fi reținute susținerile referitoare la posibilitatea creării unui monopol al operatorului economic prin posibilitatea încheierii unor contracte de delegare a gestiunii serviciului de transport public de călători pe perioadă nedeterminată.

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind utilizarea înscrisurilor în formă electronică la nivelul autorităților și instituțiilor publice

Având în vedere dispozițiile Regulamentului UE nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE,

ținând cont de faptul că pentru asigurarea unei implementări eficiente a dispozițiilor Regulamentului UE nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE este necesară adoptarea unor măsuri asemănătoare care să fie aplicabile unitar la nivelul administrației publice,

ținând cont de dispozițiile art. 50 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, care prevăd că autoritățile administrației publice vor lua măsurile necesare pentru organizarea activității astfel încât să fie evitat, pe cât posibil, contactul direct între persoane, inclusiv prin utilizarea mijloacelor electronice de comunicare,

luând în considerare că una dintre modalitățile de punere în aplicare la nivelul administrației publice a măsurilor menționate în Decretul nr. 195/2020 presupune crearea cadrului legal necesar utilizării semnăturii electronice și a documentelor electronice, având în vedere necesitatea recunoașterii efectelor juridice depline ale documentelor electronice și ale semnăturii electronice, astfel încât activitatea instituțiilor și autorităților publice să se poată desfășura prin mijloace electronice în deplină siguranță și în condiții de legalitate,

având în vedere declararea stării de urgență pe teritoriul României, fiind necesară adoptarea în regim de urgență a măsurilor menționate anterior, astfel încât să se asigure o funcționare corespunzătoare a instituțiilor și autorităților publice, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) Prezenta ordonanță de urgență reglementează cadrul general pentru utilizarea la nivelul autorităților și instituțiilor publice a semnăturii electronice și a documentelor electronice.

(2) Prezenta ordonanță de urgență nu se aplică autorităților publice prevăzute în Constituția României, republicată, în titlul III, capitolul I, II și VI.

Art. 2. — În cadrul prezentei ordonanțe de urgență sunt aplicabile definițiile relevante prevăzute la art. 3 din Regulamentul nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE.

Art. 3. — (1) Actele emise în format electronic de autoritățile și instituțiile publice vor fi semnate cu semnătura electronică calificată.

(2) Actele prevăzute la alin. (1) sunt asimilate înscrisurilor autentice.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), tipul de semnătură electronică aplicabilă actelor interne emise în format electronic de către autoritățile și instituțiile publice se stabilește de către acestea.

Art. 4. — (1) În cadrul procedurilor de elaborare, avizare și prezentare a proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, inițiate în vederea adoptării sau aprobării de către Guvern, actele și documentele autorităților și ale instituțiilor publice semnate cu semnătura electronică calificată au forța juridică a înscrisurilor autentice.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), măsurile metodologice, organizatorice, termenele și circulația proiectelor de acte normative se stabilesc prin hotărâre a Guvernului la propunerea Secretariatului General al Guvernului.

Art. 5. — (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, autoritățile și instituțiile publice au obligația primirii înscrisurilor semnate cu semnătură electronică.

(2) Autoritățile și instituțiile publice stabilesc tipul de semnătură electronică aplicabilă pentru utilizarea de către persoanele fizice sau juridice a unui serviciu disponibil online prestat de respectivele autorități, cu respectarea dispozițiilor Regulamentului nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE.

(3) Înscrisurile semnate cu semnătură electronică avansată, care sunt transmise prin utilizarea unor mecanisme de autentificare de nivel substanțial sau ridicat, sunt asimilate, în ceea ce privește condițiile și efectele lor, cu înscrisurile sub semnătură privată.

(4) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, autoritățile și instituțiile publice emit actele administrative necesare punerii în aplicare a dispozițiilor prevăzute la alin. (2).

Art. 6. — (1) În vederea primirii documentelor electronice, autoritățile și instituțiile publice vor pune la dispoziție portaluri proprii sau vor utiliza astfel de instrumente puse la dispoziție de către terți.

(2) În situația în care primirea documentelor electronice nu se poate realiza în conformitate cu dispozițiile alin. (1), autoritățile și instituțiile publice vor utiliza în acest sens poșta electronică.

(3) Înscrisurile emise de către autoritățile și instituțiile publice ca urmare a primirii unor documente în conformitate cu prevederile alin. (1) sau (2) se comunică în format electronic, cu excepția situației în care există o cerere contrară.

(4) Autoritățile și instituțiile publice au obligația să publice în mediul online informații privind modalitatea de primire a documentelor electronice.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

Președintele Autorității pentru Digitalizarea României,

Ioan-Sabin Sârmaș

Ministrul lucrărilor publice, dezvoltării și administrației,

Ion Ștefan

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea art. 13 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 89/2020
privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Digitalizarea României**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Alineatul (2) al articolului 13 din Hotărârea Guvernului nr. 89/2020 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Digitalizarea României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 13 februarie 2020, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Structura organizatorică a ADR este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre. În cadrul

acesteia, prin decizie a președintelui, se pot organiza servicii, birouri și/sau alte compartimente, în condițiile legii. În cadrul Organismului intermediar pentru promovarea societății informaționale, prin decizie a președintelui, se pot organiza direcții, servicii, birouri și/sau alte compartimente, în condițiile legii.”

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase
Președintele Autorității pentru Digitalizarea României,
Ioan-Sabin Sărmaș

Ministrul muncii și protecției sociale,
Victoria Violeta Alexandru
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 30 martie 2020.
Nr. 263.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI
OFICIUL REGISTRULUI NAȚIONAL AL INFORMAȚIILOR SECRETE DE STAT

ORDIN

**privind actualizarea Catalogului național cu pachete, produse și profile de protecție INFOSEC,
versiunea mai 2014, aprobat prin Ordinul directorului general al Oficiului Registrului Național
al Informațiilor Secrete de Stat nr. 34/2014**

În temeiul:

— art. 1 alin. (4) lit. b) și art. 3 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2002 privind organizarea și funcționarea Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat, aprobată prin Legea nr. 101/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 55 alin. (1) din Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Catalogul național cu pachete, produse și profile de protecție INFOSEC, versiunea mai 2014, aprobat prin Ordinul directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 34/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 12 mai 2014, cu modificările ulterioare, denumit în continuare *Catalog*, se actualizează cu versiunea martie 2020.

(2) Catalogul prevăzut la alin. (1), versiunea martie 2020, se publică pe site-ul Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat și se actualizează periodic.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul directorului general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat nr. 87/2020 privind actualizarea Catalogului național cu pachete, produse și profile de protecție INFOSEC versiunea mai 2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 3 februarie 2020, se abrogă.

Art. 4. — Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Directorul general al Oficiului Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat,
Marius Petrescu

București, 26 martie 2020.
Nr. 104.

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN**privind modificarea anexelor la Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu**

Luând în considerare Referatul Administrației Fondului pentru Mediu nr. 20/V din 30.03.2020 pentru aprobarea modificării anexelor la Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu,

ținând cont de prevederile art. 6 lit. j) și l) din anexa la Hotărârea Guvernului nr. 1/2006 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Administrației Fondului pentru Mediu, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 11 alin. (4) și ale art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 342 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexele nr. 1—5 la Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 594/2006 pentru aprobarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 21 iunie

2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiesc cu anexele nr. 1—6 la prezentul ordin.

Art. II. — Anexele nr. 1—6 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Costel Alexe

București, 31 martie 2020.
Nr. 560.

ANEXA Nr. 1
(Anexa nr. 1 la Ordinul nr. 594/2006)

Formular „Certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu”

ANTETUL ADMINISTRAȚIEI FONDULUI PENTRU MEDIU
Nr.din

**CERTIFICAT DE ATESTARE
privind obligațiile la Fondul pentru mediu**

Ca urmare a Cererii nr. din data de, se certifică prin prezenta că persoana juridică, cu sediul în județul, localitatea, codul poștal, sectorul, str. nr., sc., et., ap., codul de identificare fiscală, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr., telefon/fax, la data de, figurează în evidențele Administrației Fondului pentru Mediu cu următoarele obligații de plată către bugetul Fondului pentru mediu:

Nr. crt.	Denumirea obligației de plată	Total	din care:	
			Obligații de plată	Accesorii
0	1	2	3	4

Alte mențiuni (dacă este cazul):

Certificatul se eliberează pe baza documentelor depuse de solicitant la sediul Administrației Fondului pentru Mediu.

S-a eliberat prezentul certificat pentru a servi la și este valabil 30 de zile de la data eliberării.

Conducătorul Administrației Fondului pentru Mediu,

.....
(nume și prenume)

.....
(semnătura)

LS.

INSTRUCȚIUNI**de completare și utilizare a formularului „Certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu”**

1. Denumire: Certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu
2. Format: A4
3. Caracteristici de tipărire: se tipărește pe o singură față.
4. Se difuzează gratuit.
5. Se utilizează la atestarea obligațiilor de plată la bugetul Fondului pentru mediu ale persoanelor juridice.
6. Se întocmește de Administrația Fondului pentru Mediu, în două exemplare. La cererea contribuabilului, în format hârtie pot fi emise mai multe exemplare.
7. Circulă: un exemplar (sau mai multe) la contribuabil; un exemplar la Administrația Fondului pentru Mediu.
8. Se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

Formular „Cerere de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu”

Nr. de înregistrare la Administrația Fondului pentru Mediu

CERERE**de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu**

Datele de identificare ale persoanei juridice:

Denumirea:, cu sediul în: județul, localitatea, codul poștal, sectorul, str. nr., sc., et., ap., codul de identificare fiscală, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr., telefon/fax e-mail

Solicit eliberarea Certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, în exemplare, pentru a servi la

Numele și prenumele solicitantului

Funcția

Semnătura

Se va bifa, obligatoriu, una dintre opțiuni:

 Certificatul de atestare se transmite la sediul contribuabilului prin serviciile poștale. Certificatul de atestare se ridică de la sediul Administrației Fondului pentru Mediu, de persoana împuternicită. Certificatul de atestare se transmite on-line.

Se va completa, obligatoriu, anexa — Declarație pe propria răspundere.

Formular „Declarație pe propria răspundere”**Declarație pe propria răspundere**Subsemnatul(a),, posesor/posesoare al/a B.I./C.I., seria nr., domiciliat(ă) în, în calitate de reprezentant legal al¹, cu sediul în, CUI, declar, sub sancțiunea aplicării prevederilor Codului penal privind falsul în declarații, că în ultimii 5 (cinci) ani fiscali societatea mai sus menționată:²: A. S-a încadrat/Se încadrează ca și contribuabil la Fondul pentru mediu potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, pentru următoarele contribuții/taxe³:

1. Contribuția/Taxa, de la până la

2. Contribuția/Taxa, de la până la

3. Contribuția/Taxa, de la până la

SAU

 B. Nu s-a încadrat și nu se încadrează ca și contribuabil la Fondul pentru mediu potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare.

Dau prezenta declarație, fiind necesară la soluționarea cererii de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu.

Data și semnătura

.....

¹ Se menționează denumirea unității.² Se marchează cu X în dreptul rubricii A sau B.³ Se menționează denumirea contribuției/taxei și perioada aferentă (luna și anul). Exemplu: Contribuția/Taxa de ambalaje, de la ianuarie 2015 până la prezent.

INSTRUCȚIUNI
de completare și utilizare a formularului „Cerere de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu”

1. Denumire: Cerere de eliberare a unui certificat de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu
2. Format: A4
3. Caracteristici de tipărire: se tipărește pe o singură față.
4. Se utilizează pentru eliberarea unui certificat de atestare a obligațiilor la Fondul pentru mediu.
5. Se întocmește de solicitant, în două exemplare.
6. Circulă: un exemplar la contribuabil și un exemplar la Administrația Fondului pentru Mediu.
7. Se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

PROCEDURĂ
de eliberare a certificatelor de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu

1. La solicitarea contribuabililor, prin depunerea unei cereri de eliberare a certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, Administrația Fondului pentru Mediu are obligația de a elibera certificatul care atestă îndeplinirea obligațiilor de plată la Fondul pentru mediu, conform art. 9 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare.

2. Cererea de eliberare a certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu se depune:

a) în original, la registratura Administrației Fondului pentru Mediu;

b) în original, prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire;

c) prin intermediul serviciului „Depunere declarații on-line” existent pe site-ul Administrației Fondului pentru Mediu, www.afm.ro. Utilizarea serviciului „Depunere declarații on-line” pentru obținerea certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu va fi posibilă atât pentru operatorii care dețin un cont de acces și parolă, cât și pentru cei înrolați în aplicația informatică, conform Ordinului viceprim-ministrului, ministrul mediului, nr. 572/2019 pentru depunerea declarațiilor privind obligațiile la Fondul pentru mediu prin mijloace electronice de transmitere la distanță.

3. În vederea eliberării certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, se vor consulta:

— declarațiile privind obligațiile la Fondul pentru mediu depuse de către contribuabil;

— documentele de plată întocmite de către contribuabil;

— alte informații și documente solicitate contribuabilului de către Administrația Fondului pentru Mediu în legătură cu situația sa.

De asemenea se vor examina toate actele de verificare și control încheiate de Administrația Fondului pentru Mediu, precum și de alte organe cu atribuții de control.

4. Obligațiile de plată la Fondul pentru mediu se vor menționa nominal, astfel:

— obligații de plată principale existente în sold și nestinse până la data emiterii certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu;

— obligații de plată accesorii existente în sold și nestinse până la data emiterii certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu.

5. Certificatul de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu poate conține și alte mențiuni relevante pentru situația fiscală a contribuabilului referitoare la obligațiile de plată (de exemplu, obligații eșalonate, plan de reorganizare confirmat etc.).

6. Cererea de eliberare a certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu se soluționează în maximum 10 zile lucrătoare de la înregistrare.

7. Certificatul de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu are înscris în mod obligatoriu numărul de înregistrare, data eliberării, scopul eliberării și perioada de valabilitate.

7.1. Certificatul de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu se întocmește în două exemplare originale, din care:

a) un exemplar se comunică contribuabilului sau persoanelor împuternicite de acesta, în baza cererii depuse la Administrația Fondului pentru Mediu;

b) un exemplar se păstrează la Administrația Fondului pentru Mediu și se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

7.2. Prin excepție de la prevederile pct. 7.1 lit. a), în situația în care contribuabilul dorește să obțină mai multe exemplare ale certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu, în cererea sa menționează numărul de exemplare solicitate.

8. Certificatul de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu se poate elibera și comunica în mediu electronic prin intermediul serviciului „Depunere declarații on-line” existent pe site-ul Administrației Fondului pentru Mediu, www.afm.ro.

Certificatul eliberat și comunicat conform prezentului articol este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale Administrației Fondului pentru Mediu, potrivit legii, și ștampila instituției.

9. Valabilitatea certificatului de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu este de 30 de zile de la data emiterii.

10. Timp de 60 de zile de la data emiterii, certificatul de atestare privind obligațiile la Fondul pentru mediu va putea fi consultat pe site-ul Administrației Fondului pentru Mediu de către instituțiile abilitate, în baza unui cont de acces deschis la cerere.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN
pentru modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare
a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018,
aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017

Văzând Referatul de aprobare nr. NT 657/2020 al Agenției Naționale de Programe de Sănătate din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile:

— art. 17 din anexa nr. 1 la Decretul nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României;
 — art. 51 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 2 lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 155/2017 privind aprobarea programelor naționale de sănătate pentru anii 2017 și 2018, cu modificările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 252/2020 privind stabilirea unor măsuri în domeniul sănătății pe perioada instituirii stării de urgență pe teritoriul României,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Normele tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate publică pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății nr. 377/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 și 223 bis din 31 martie 2017, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 1, punctul 4 „Bugetul alocat programelor naționale de sănătate publică aprobate pentru anul 2020” se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. Bugetul alocat programelor naționale de sănătate publică aprobate pentru anul 2020

— mii lei —

PROGRAMELE NAȚIONALE DE SĂNĂTATE PUBLICĂ	Buget de stat	
	Credite de angajament aprobate 2020	Credite bugetare aprobate 2020
I. Programul național de boli transmisibile, din care:	365.507	293.464
Programul național de vaccinare	183.078	111.035
Programul național de supraveghere și control al bolilor transmisibile prioritare	34.012	34.012
Programul național de supraveghere și control al infecției HIV	137.833	137.833
Programul național de supraveghere și control al tuberculozei	10.329	10.329
Programul național de supraveghere și control al infecțiilor nosocomiale și monitorizarea utilizării antibioticelor și a antibioticorezistenței	255	255
II. Programul național de monitorizare a factorilor determinanți din mediul de viață și muncă	607	607
III. Programul național de securitate transfuzională	23.936	23.936
IV. Programele naționale de boli netransmisibile, din care:	31.081	31.081
Programul național de depistare precoce activă a cancerului de col uterin	3.341	3.341
Programul național de sănătate mintală și profilaxie în patologia psihiatrică	652	652
Programul național de transplant de organe, țesuturi și celule de origine umană	18.685	18.685
Subprogramul de transplant de celule stem hematopoietice periferice și centrale	5.597	5.597
Subprogramul de fertilizare in vitro și embriotransfer	2.120	2.120
Programul național de evaluare a statusului vitaminei D	417	417
Programul național de tratament pentru boli rare	183	183
Programul național de management al registrelor naționale	86	86
V. Programul național de evaluare și promovare a sănătății și educației pentru sănătate	416	416
VI. Programul național de sănătate a femeii și copilului	5.084	5.084
Total buget programe naționale de sănătate publică 2020	426.631	354.588
MS — acțiuni centralizate nerepartizate	295.720	367.763
Reținere 10%	80.262	80.262
TOTAL BUGET AN 2020	802.613	802.613

2. În anexa nr. 2, la capitolul I „Programele naționale de boli transmisibile”, titlul I.2 „Programul național de supraveghere și control al bolilor transmisibile prioritare”, litera E „Indicatori de evaluare”, la punctul 1 „Indicatori fizici”, subpunctul 1.3.1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1.3.1. număr testări RT-PCR pentru identificarea 2019-nCoV efectuate: 134.165;”.

3. În anexa nr. 2, la capitolul I, titlul I.2, litera G „Unități de specialitate care implementează:”, după subpunctul 4.37 se introduc șase noi subpuncte, subpunctele 4.38—4.43, cu următorul cuprins:

- „4.38. IMUNOMEDICA PROVITA — S.R.L., București;
- 4.39. Spitalul Județean de Urgență Alba Iulia, Alba;
- 4.40. Direcția de Sănătate Publică Arad, Arad;
- 4.41. Spitalul Județean de Urgență Miercurea-Ciuc, Harghita;
- 4.42. Direcția de Sănătate Publică Harghita, Harghita;
- 4.43. S.C. PRODIA — S.R.L. Miercurea-Ciuc, Harghita.

NOTĂ:

Unitățile de specialitate care realizează testarea RT-PCR pentru stabilirea diagnosticului de sindrom respirator acut sever determinat de noul coronavirus COVID-19 au obligația de a asigura prelucrarea probelor recoltate de către personalul de specialitate din cadrul: direcțiilor de sănătate publică, serviciilor de ambulanță județene, Serviciului de Ambulanță București—Ilfov sau din cadrul unităților sanitare, după caz, conform metodologiei de supraveghere, pe baza arondării teritoriale realizate de către Institutul Național de Sănătate Publică, prin Centrul Național de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile. Indicația testării prin metoda de laborator RT-PCR a persoanelor suspecte de infectare cu virusul 2019-nCoV se realizează de către orice medic care depistează un caz suspect.”

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, direcțiile de sănătate publică, furnizorii de servicii medicale, precum și instituțiile publice nominalizate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Horațiu Moldovan,
secretar de stat

București, 6 aprilie 2020.
Nr. 578.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

